

en la superstició, en remeis de curanderos i comares, en l'amor a la brutícia i l'horror a l'aigua de molta gent, però sobretot persisteix en la ciutat vella. Les velles ciutats, mostren encare el viure d'aquells homes de l'antigor; així's s'hi veuen els carrers amb giragonses, estrets, bruts encara, encara pudents, se'ns interrupció a través les centúries en brutícia i mal olor. Avui les nostres ciutats modernes, de carrers amples, de places assoleiades, de jardins i passeigs espaiosos, ben regides per reglaments i ordinacions sanitàries, ben drenades, minades per clavagueres que la netegen de tota porqueria, presenten encara al bell mig d'elles aquesta ciutat medieval que'ls hi serví de llevor. Allí on el turista i'l tradicionalista que viu en la ciutat nova i airejada s'extasiem, la vida real, la que parla un llenguatge que no es el del plaer dels ulls ni'l del record, es porca, es trista, es

lletja, es malaltissa; no es vida, es mort. Per que la insanitat de la ciutat vella l'hem augmentada. L'hem feta més populosa, en dos, en deu, en cent, en mil voltes hem augmentat la seva població; els carrers els hem fet més estrets perque les cases velles d'un pis, dos tot el més i habitades per una sola família, les hem apujades fins a tres, fins a quatre, cinc, sis pisos i habitada per moltes famílies. I ara si que mai baixa el sol a visitar al pobre habitant de la botigueta o dels primers estatges; i no tenen claror, ni aire; se viu artificiosament i, com en tot artifici, la vida es migrada, es un simulacre de vida, un espectre, una caricatura. Que aquells carrers estrets i bruts, que aquelles cases fosques i humides, son un enemic constant de l'home, un enemic que'l persegueix a tothora i del qual no s'escapa; que res hem fet o poc hem fet perque pugui escapolir-sen.

DR. J. AGUADÉ MIRÓ

V

LA NOIA I LA PARRA

*No se si ha estat donzella o fetillera
la que ha encel'lat mos parpres macilents;
carrer amunt passava per l'acera
on m'he aturat a contemplá els sarments*

*de l'àuria parra i he sobtat darrera
del fruit i els pàmpols més desavinents,
aquella dolça cara riallera
en desgraná un raïm entre les dents.*

*Mes sols un cop s'ha deixat veure allà.
Tot allunyant-me la mirava en và
i ella entre els pàmpols s'ha ocultat preada.*

*Quan altres hores torni jo a aquest lloc
veuré els raïms,— si ella no hi és tampoc,—
i com en cada gra, lluu sa mirada.*

FIDEL S. RIU